САМОХОТНИК

ч. 39/40

рік видання IV.

Дня 25. II. 1917.

Пращальне слова „Самохотника" до Читачів.

Любезні Читачі!

Ще коли про мир ніхто й не думав, а тільки купочка т. зв. „миротворців" [в „оное время" в Свистільниках] була появила ся й голосила Кошеві мирові ідеї — ще тоді „Самохотник" був обіцяв, що коли тільки настане мир, він із радощів тріснe. От тепер він і в біді! Обіцяв — слід слова додержати. Маємо мир осередних держав із „народньою вкраїнською республикою" — мир із українською державою! Перша в цій всесвітній війні замирює Вкраїна. На саму вістку серце в „Самохотника" рветь ся вискочити — а не то тріснути.

Та ось одно не дає сповнити обіцянки.

Є мир і нема мира... Воюють іще
Англія, Франція, Америка і пр. і
пр. Да, що більше! Навіть на Вкра-
їні війна! Там носаті й пейсаті
большевики гуляють — тай у нас
Ленінъ ворушить ся. Жаль їм, бачи-
те, що Вкраїнець заводить свій лад
у своїй хаті, жаль ласого шматка
з рук спускати — тай пруть із ме-
чем на Вкраїну нищити одні
„буржуазію" а другі „hajdamaczyne".
У „Самохотник" у клопоті. Тут
так хотілося б додержати обіцян-
ки й тріснути — а тут іще не по-
ра бо війна люта, пре люта дай
тайя — робота ще не покінчена!
Але ж обіцянка?! Лучше не обіцяти,
як слова не додержати. Щоби не ло-
мати слова я „Самохотник" із 40.
ч. тріскаю — однак заразом передаю
свій уряд моєму синові „Молодому
Самохотникові"! Тож прощайте

любезні Читачі, а прис-ка-ю., хоч
на скаль не з радощів, бо сумно ще
на Вкраїні, та пріскаю з вірою, що
наша справа вже не впаде й бажаю
моєму синові як найскорше прісути,
однак уже з радощів, з радощів ізза
загального мира та зза величі й мо-
гутности самостійної Вкраїни. Ще
раз прощавайте, дорогі Читачі та
приймайте мого сина „Молодого
Самохотника" з такою прихильні-
стю як мене приймали.

Кіш У.С.С., 25. II. 1918.

Самохотник

Азлюді

Дещо з Пекла.

Не тільки на землі але й у Пеклі а навіть у Небі дріжать те-пер перед небезпекою зббольшевичення. Страшна сила валить їх і сюди й туди. Кажуть, що св. Петро дістав гострий

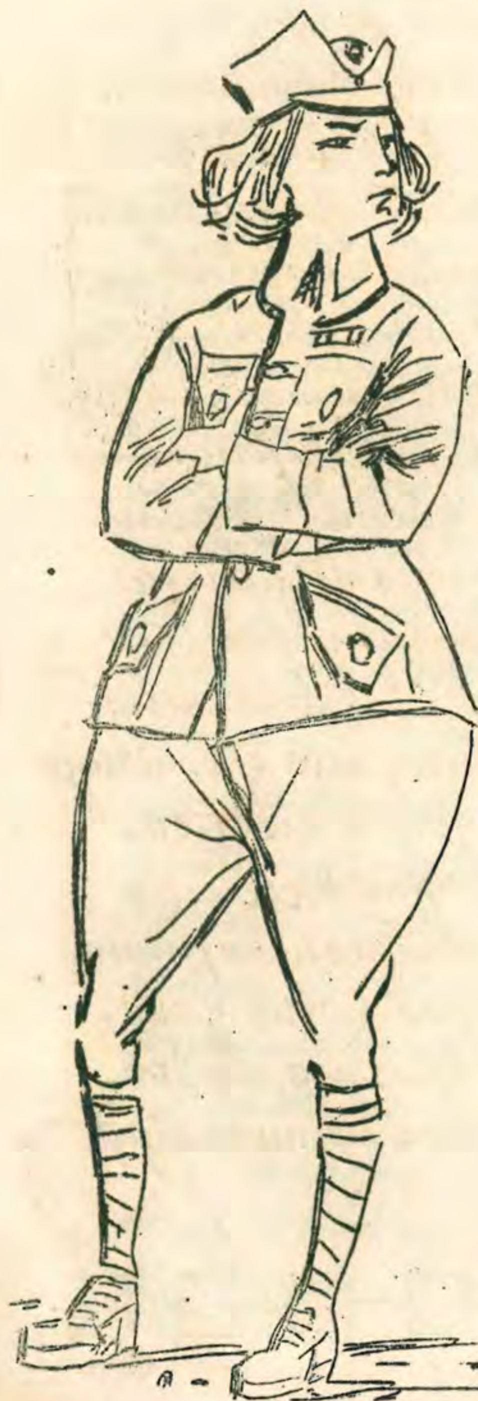
приказ не впускати в небесні ворота нікого без основних оглядин. Але й Пекло не хоче приймати „большевиків“. Зачувати, що за спільною згодою пекольних і небесних властей поручено великому комтурові лицарів деревляної шпички побудувати великанські тереми на закажених большевизмом. Там у великих кітлах мають виварювати із їх той большевизм і аж тоді впускати одних до Неба а других до Пекла. Великий комтур евентуально стане наставником над теремами бо як виявилося вміє добре пізнавати чи хто закажений чи ні. Він подивить ся тільки на піднебіння й коли воно червоне так зараз випалює закаженому на чолї тавро „unverlässlich“.

Навіть у кішлї малих чортиків наробив большевизм чимало

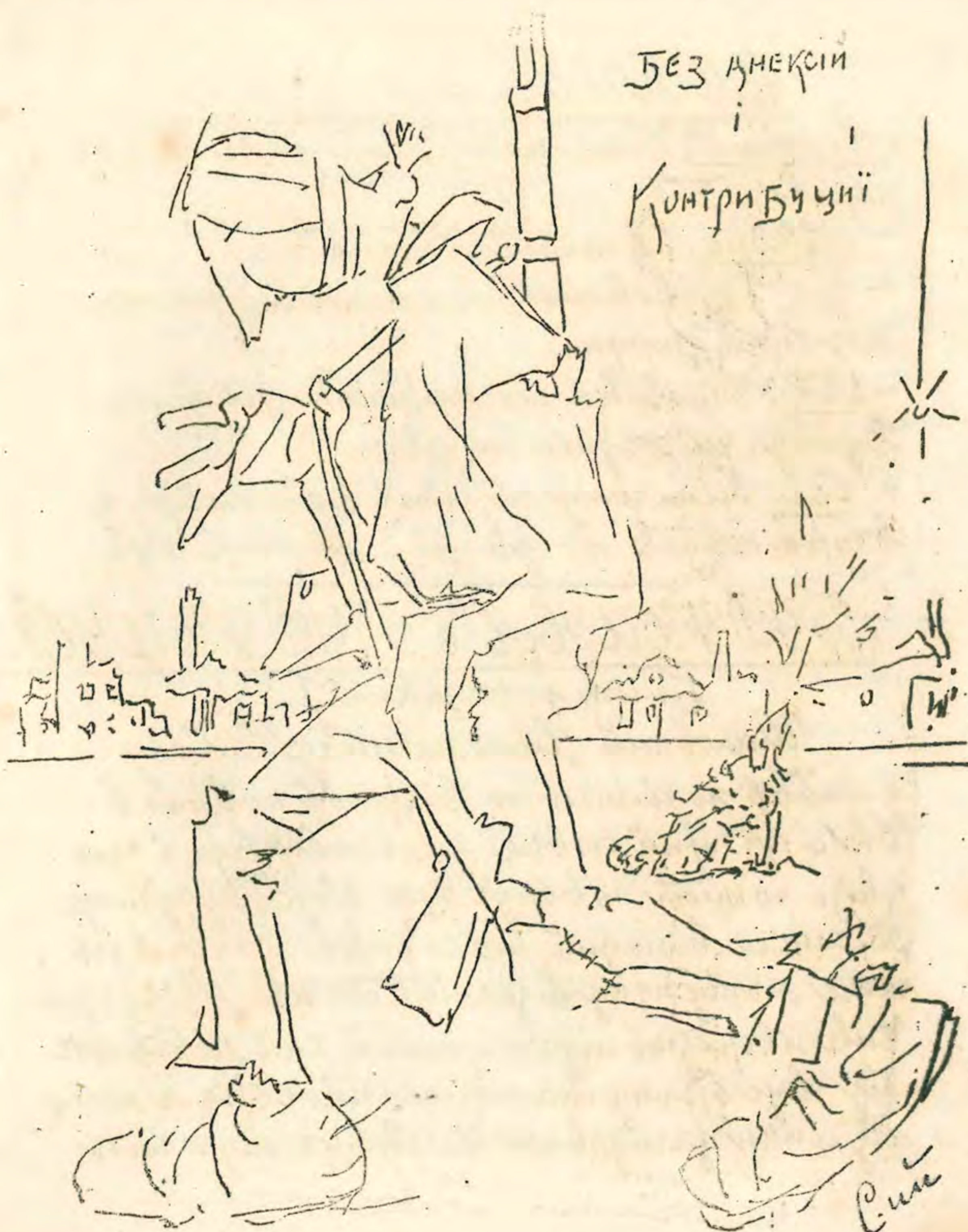
колотнечі. Не досить що й напливає чума, то й самих малих горішків заражених большевизмом то жовтошкурі горіхи, „нам" куди" хочуть впакувати їм ще й своїх. Малі горішки боронять ся проти цього руками й ногами, бо й так у їх бешкат чималий. Ось недавно їздили їх відпо-ручники аж у головну столицю радити над цим що робити з собою. Урадили ждати поки що відкіля вітер повіє, а щоб було кому слідити за вітром вра-дили повторити т. зв. „ради огрожених горішків." Крім цього посилали куди слід депутацію щоби їм позволили піти ратувати малих горішків по тім боці. Та їм одповіли: „Не треба вас там. Там справлять ся й без вас горіхи-одно-роги, що вже пішли туди. Вони вже завдали носу чотиророгим горіхам то й там дадуть собі раду. Чотиророгі мають тепер великий „катцен-ямер". Либонь і Тубраків борщ і капусняк їм вже не -

поможе. Де-ж-пак! Вони мали надію дістати для себе хоч половину малогор-тівщини, а тут вам і той шматочок, що вже їм нібито були й дали, відбірають та віддають малим хортикам. Вийшло таке: „Обіцяв пан кожух, тепле його слово.“ На знак „цац енимеру“ ходили вони вулицями й завулками та кричали: „Nie damy ziemi!“ Щоби запротестувати проти нього рішили малі хортики й собі ходити так та кричати „Не дамо землї!“ Рівночасно прибула в кишмю вістка, що столичну стадницю присилають усю в кишмю. Дехто з стадничників журить ся, що годї буде в кишмї чванити ся хортною табакиркою, яку свобідно носив у столиці. На цьому покищо кінчаю, бо слова й немаю. Другим разом і инших справ не пущу плазом.

Пане сотнику доношу слухняно, що я в вас залюбив ся !

Без анексій
і
Контрибуції

ДОПИТАВ СЯ.

— Селянин: Пане конциляр мене болить черево.
— Лїкарь: А маєте столець?
— Сел: [здивований] А якже би, пане, але щось зо три.
— Лїк: Чоловіка може шляк трафити! Вуйку, чи ходите на двір?
— Сел: Та чому нї, пане конциляр, є вчора ходив по дворі, гай нїни був.

„БУДУЧИНА" в БУДУЧИНЇ.

[лист до редакциї]

Шановний „Самохотнику"! Хочу з тобов подїлити си важнов новинов. Єкос тут приїхавем до Лемберку і чую звізь по місті говорут про єкус будучину. Питаю си в людий, що то таке і єден взяв мене попід руку й заспівав си як Федор Чик і верезний підхорунжий гай повів мнє біз єкус браму на перше пйонтро а потім біз сінки заладовані кільвкома шухлями

пайше до напів темної кімнатки. [Ага, на
дверох і на брамі були маленькі таб-
лички з написом „Будучина". Тількім
вішов, підсуне до мене горбатенький
панок з розхрістаним волосєм і шкі-
рянов торбов під пахов. „Що скажете?"
спитав остро. Я сі злєк, бо він мав
відзнаки пів хорунжого й став просто
як при звіті в висудній. А він говорит
далі: „Що потребуєте? Передплата?
Ах так? Передплата 20 К річно, пів-
річно 10 К а чвертьрічно не приймаємо
шкода заходу. Бо, добродію, то пра-
ця, страшна праця, 40.000 примір-
ників, великий жар, нужне наше ста-
новище, освітлений горизонт соціоль-
ний, публичне добро і брак хліба,
масла зовсім недістане." „В нас ще
можна дістати." кажу. „Ах, ви з про-
вінциї товаришу. Їдете в Київ ... а щас-
ливої дороги, так, так везете певно
запас." „Дещо" кажу масло, сир, хліб..."

„Маю, хліб! Ах, ми ще незнайомо ся. Маю честь… Лапай Щука-редактор, так головний редактор. Прошу сідати, розгостіть ся товаришу. Озеро, адміністрація, подати крісло. Якийсь худенький, товстий, двадуса вище чоловічок підніс ся від стола і подріботав в другий кут і під сунув ми крісло на трох ніжках. Я роз гостив ся а зі мною і пан редактор, що ха пасував все, що мав, як стрілець по „атрі ції та раз враз тирисосів про соціольогію, дімольогію, хамство, ощадність і лизунство. Адміністрація також недаримувала. Правда, мовчала, та і мовчала. Пан ре дактор говорить: „То то товаришу така справа. Яка наша будучина? Молоде покоління! А хто хто? Оттвн, ваі його хто ми? Молоде покоління. Отже вся будучина наша зібрана тут в „Бу дучині“. Ми… ми… все перетвамимо… слухай, Озеро, адміністраціє, засунь шу бер, аби дух не втікав“. „То зо редак,

ній магазині!" — Відповіла адміністрація байдужно, бо вже найла ся і не стояла о ласку редактора. Редактор визвірив ся на адміністрацію так якби хтів її бити. Я ним борше вийшов жиби ни свідчити в суді. Ємвем скоро і легко бо рукзак був порожний. Але не журю бо довідавем ся, жи ми маємо будучину в „Будучині." Ага ще забувем, що „Будучина" то така газета нипічком як і ваш „Самохотник". Казали мині пані, що навіть таке смішне є в ній, єно багато доражша. Бувайте здорові

Федь Медь у.е.е.

„По цивільному"!

Ідуть війська селами нашими —
Мадяри й Німці,
Вибігають цікаві
Люде за ворота.
Ідуть війська, висівують
Або викрикають,

Та всьо не так розуміє,
Іншу мову мають.
Як надходить стрілецький наш:
Співають жартують —
Дивують ся всі люде:
Рідну мову чують.

„Слухай, слухай!" до одного
Другий повідає —
„По невільному не військо,
Як їм розмовляєся!"

Чало шбрю не Руданський.

З „золотих думок" пани офіцера У.С.С.

Ja nie wim co to je, że te chłopy dziegdziem smarowany, jakaś im Ukrainy dajo. A tutaj so panowie hrabiowie białe ronczki maja to jim nie daja nic. Co u nich je, tylko chlopy i popy.

Підслухав Бэг.

НОВИНКИ.

— У.С.С. на сміх: Наші стрільці веселий народ. Сміх у їх на кожному кроці. Навіть як плаче то сміється аж. Як звісно крім нашого и „Самосатирика" виходить ще кілька інших газеток самих гумористичних. Але бо й книжки, які видають теж смішні. Тогда, дають тільки календарик „Самосатирика",

„Забавні їгри“, а ось недавно появився „Сміх Нірвани“. Щож сміх не гріх.

— Що можна дістати в наших редакціях: Важкі тепер часи і люде хапають ся різних побічних заробітків. Не диво, що й наші редакциї шукають їх! Ось редакция „Діла“ продає реве, ренди широкі в грудех на 100 цм, ред. „Українського Слова“ дубельтівки а ред. „Будучини“ як зачувають бомби. Щасть Боже на новій дорозі.

— Князь Гарматій. Як нам доносять з досто-вірного жерела лагодить ся вже з своєю гарматою на Вкраїну проти большевиків. На перешкоді стоїть йому тільки те, що десь загинули ся „письма“ якійсь тенованого його Цецусом. Шукають по канцеляриях вже два тижні, є надія, що до року найдуть.

——— o ——— o ———

Т Е Л Е Г Р А М И.

Пісочна [Централь] Так загувати на останній нараді „Центральної Упра-ви У.С.С. ухвалено змінити герб українських січових стрільців о стільки, що св. Михайло має заслонят собі очі ру-ками. Це тому, щоб не бачити всего того, що дїєть ся в стрілецтві.

– Львів [Телеграма „Wieczornych Sądziennych i Kurjer-ів"] Так нам доносять брати За-лізняка і Севрюка, професор А. Гру-шевський також сид бо носить ве-лику бороду.

Відгадка загадки в ч. 37–38.

Такко було вам вгадати
То і треба вам сказати
Город Рим мир в собі має
А в світ його не пускає.
Назадцузь Рим прочитати
Будем зараз мир той мати.

Редакція в Черницї на санях

Адміністрація в Пісочній не тота

Ціна цього подвійного числа 60 с.